

Matouš 25, 1-13: Tehdy bude království nebeské, jako když deset družiček vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevzaly si s sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: „Ženich je tu, jděte mu naproti!“ Všechny družičky procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly ty pošetilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“ Ale rozumné odpověděly: „Nemůžeme, nedostávalo by se nám ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!“ Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ty ostatní družičky a prosily: „Pane, pane, otevři nám!“ Ale on odpověděl: „Amen, pravím vám, neznám vás.“ **Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.**

Království nebeské je jako překrásná svatba, jako plnost veselí, nejen jako setkání s ženichem.

Není náhodou, že družiček v podobenství je právě deset, desítka je symbolické číslo, značí plnost, uzavřený celek. Deset družiček, to jsme my všichni. Celá Kristova církev. Všichni, kdo už zaslechli Kristovu zprávu a zvěst o tom, že Bůh právě pro nás sestoupil až na zem. Všichni kdo přijali křest v Kristovo jméno. Všichni, kdo uvěřili v Něj, Jeho Slovo, Jeho Evangelium. My všichni běžíme s lucernami v rukou naproti Bohu, našemu ženichovi, celí natěšení na tu velkou svatbu, na věčnost, na to spojení, které už nikdy nic nepřerve a nezničí, co vydrží a překoná vše, protože nic není a nemůže být silnější.

Jen pět družiček bylo rozumných, k lampám si vzali i nádobku s olejem. Zbýlých pět si náhradní olej nevzalo. Věděli, že se hodí mít lampu, ale nedomyslely to do konce. Lampa bez oleje je k ničemu asi jako svítlna bez baterií, auto bez benzínu, peněženka bez peněz. Samé užitečné věci, které ale nemohou plnit svůj smysl.

V tom se uprostřed noci ozve křik: **“Ženich je tu, jděte mu naproti!”**. V tu chvíli to těm pošetilým dojde. Lampami se nedá svítit. Kdyby se zbylé družičky rozdělily, tak by také měly málo oleje. Nikdo by nemohl svítit, pokazilo by to svatbu.

Jak tomu rozumět? Je to tak, že část křesťanů je prozíravá, připravená a druhá část jsou pošetilci...

Kdyby toto podobenství bylo ze života, bylo by dost smutné. Je v něm sobectví, chybí tu jakákoli solidarita, je tvrdé. Podobenství vlastně popírá evangelijní výzvy, jako neodvracet se od toho, který nás prosí. Ani ženich není zrovna sympaťák, sám se zdržel, ale opožděné družičky vyžene, i když svou chybu napravily. Chová se k nim jako k cizím...

Naštěstí to podobenství není návodem, jak se máme chovat. Není to žádný vzor, je to podobenství a to je, jak už jsme si říkali, tak trochu hádanka, obraz. Má jeden důraz, jednu pointu, skrze kterou můžeme pochopit celek.

Pointou v tomto podobenství je závěr: **Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu.** A v poznámkách se dočteme čeho hodinu, totiž příchodu Syna Člověka, Ježíše Krista.

Až v této souvislosti to celé dává smysl. Důležitý je právě ten nečekaný okamžik, který přichází mimo naše rozvrhy a plány. Na takový okamžik se nedá vždy plně připravit, nejde ho vrátit.

Takové okamžiky potkávají i nás. Bezdomovec u dveří. Žebrák, který prosí o pomoc. Pomluva, kterou jsme přešli. Nějak se v té chvíli zachováme a už to nejde změnit, nejde to napravit, těžko hledat žebračka, nebo brát zpět své názory. Nemůžeme se vrátit v čase, dveře do minulosti jsou zavřeny.

Takové okamžik odhalují, co nám schází, v čem jsme zmeškali. Do té doby to vypadalo jako něco nepotřebného, zbytečná zátěž, zásoba oleje.

Můžeme v klidu žít, věřit i bez toho, že bychom se neustále znepokojovali nad tím, že je pro nás Boží moudrost občas nesrozumitelná, že neznáme dne ani hodiny. Nemusíme si lámat hlavu nad tím, jak je možné, že kdo dává má dost sám, že kdo chce milovat, ten musí umět odporovat, prohrávat a nesmí se bát vypadat jako blázen.

Člověk si v životě tak nějak vystačí, vystačí si i o Vánocích. Není tak těžké naučit se žít sám se sebou. Jíst jen to, co jsem si navařil. Ale do naší samoty může vejít Kristus v některém ze svých maličkých, v jeho nárocích, potřebách a najednou není odkud brát.

V takové chvíli může obstát jen důvěra, že je to boží bláznovství, které se nebojí ztrácet a před bolavou všedností neuhýbá, moudřejší než lidé. Tato důvěra není dílem okamžiku, je nepřenosná.

V rozhodujícím momentě nás může ovládnout pud sebezáchovy, strach o nás a naše plány. Nebo můžeme důvěřovat Bohu důvěrou, která se stala součástí našeho života, všech našich rozhodnutí.

Přesně za měsíc budeme slavit první Kristův příchod, na ten druhý stále čekáme. Nevíme, kdy přijde. Kdybychom to věděli, nebylo by tak těžké být připravení, svítit. Chybou těch pěti pošetilých družiček není, že by na Ježíše nečekaly, ale že byly připravené jen na jedinou možnost. Nebyly předvídativé.

Dopustily se ale ještě jedné další chyby. Celou dobu čekaly spolu s rozumnými, a když ženich skutečně přichází, odběhnou pryč. Shánějí olej. Družičky s vyhaslými lampami, to by byla pěkná ostuda. Jenomže právě kvůli těm pochůzkám, kterými chtěly zachránit svou pověst, se nakonec ozve: **Neznám vás.** Jako svatebčanky je ženich opravdu neznal. Na svatbu se nedostaly. Nebyla by nakonec ta ostuda lepší? Jejich pošetilost by sice vyšla najevo, ale i s tou ostudou by nejspíš na svatbu s ženichem vešly. Rozhodně by nakonec nezaznělo: **Neznám vás.** To spíš: **Máte štěstí, teď to teprve rozsvítíme!** Vždyť už prorok o tomhle ženichovi píše, že doutnající knot neuhasí.

Neříká to podobenství náhodou také, že důležitější než vlastní dokonalost, je důvěra v dobrou vůli ženicha, která se s ním chce hlavně setkat, i kdyby přitom měly vyjít všechny její chyby najevo? Ale pak je třeba všimnout si, že k té fatální chybě pošetilých družiček přispěly právě ty rozumné. To ony jim radí: **Jděte raději ke kupcům a kupte si.**

Napadá mě nad tím otázka: Co my vlastně druhým zvěstujeme? K čemu je, jako k základu naděje, vlastně zveme? K vzornosti? K nutné dokonalosti, o kterou se člověk musí postarat sám? Nebo k důvěře v Pána, jehož dobrota i na naše nedostatky stačí?

I tohle přemýšlení k té výzvě **Bděte**, kterou podobenství končí, asi patří. A i když to přímo neříká, je z něho jasné, které pozvání a která důvěra k té radostné svatební hostině vedou. Amen